

Elie Ivančová, 16 rokov, Prešov

Červené ruže pre smutnú Virginiu

Roztmievanie. Vidíme prázdnu temnú izbu... no v kúte je jeden rozmerný stolík, na ňom lampa vyžarujúca teplé svetlo šíriace sa po stenách, pri stoliku diván a pri diváne kvetináč, v ktorom nie je žiadna rastlina. Je úplne prázdny. Do izby vstúpi muž. Je vysoký, štíhly, jeho tieň ožarujúci lampou behá po stenách... na hlave má klobúk, jeho telo pokrýva kabát, ktorý je aspoň o dve čísla väčší, ako zvyčajne nosí. Okolo neho sa tiahne dym. Je to trochu čudné, pretože nefajčí. Dupe. Až príliš. Parkety vŕzgajú a steny sa natriasajú. Jeho kroky smerujú do kuchyne. Z ľavého vrecka svojho kabáta vyberie šatku a priloží si ju na ústa. Snaží sa dýchať čo najtichšie... Ale v izbe je horúčava a čo chvíľa si ju bude musieť z úst zložiť. Potí sa... Môžeme počuť, ako kvapky potu stekajú na parkety podlahy. Šatkou si utrie čelo, obmotá si ju okolo dlane a pomaly sa presúva do kuchyne... Naraz sa otvorí hlavné dvere a do bytu vojde inšpektor Clouse-!

„Keby ste písali príbeh o láske a nie o strašidelných mužov vkrádajúcich sa do bytov cudzích ľudí. Je to hrôza!“ sťažovala sa žena nižšieho rozmeru, ktorá vošla do sedemnástky na 8. poschodí malého činžiaku nachádzajúceho sa v Marseille.

„To je scenár, moja milá.“

„Príbeh-scenár, scenár-príbeh, je to to isté, no nie?“ sadla si na zelený novokúpený diván a ešte stále bľabotala, „keby bol váš scenár o láske, možno by som vám dovolila, aby ste ma pozvali na večeru. Chceli ste ma pozvať na večeru, nie je tak, pán Clarke? Alebo pán Marlee? Strácam sa v tom.“

„Marlee Clarke-Clarke Marlee, to isté, no nie?“ prisadol si k nej, pravou rukou ju chytil okolo pása a ľavou ju hladil po líci. „Áno, chcel som vás pozvať. Slečna Griffithová, hádam tu teraz nebudete smrkať kvôli jednému pracovnému scenáru,“ utešoval ju s ironickým tónom v hlase.

„Keby ste začali písať odznova? Budem vám pomáhať,“ svižne vyskočila z divánu akoby objavila niečo, čo sa donedávna považovala za nereálne.

„A čo keby ste vy, slečna Griffithová, odpochodovali do vášho bytu a mňa nechali na pokoji?“

„Vy ste ale hnusácky chrapúň! Žiadna žena vás nebude chcieť, to veru nie.“ Jej tvár sa sfarbila dočervena.

„Prosím vás, prečo tá zlosť? Počujte. Videli ste film *Leopardia žena* s tou hrdzavohnedovlasou krásavicou... ako sa volala... Katharine Hepburnovou?“

„S kým?“

„S Katharine Hep-, ale, nechajte tak! Nebudem sa rozčuľovať!“ sadol si na drevený písací stôl a tvár položil do dlaní. „Takže hovoríte nový scenár?“ vzdychol si, vybral papiere z písacieho stroja a založil doň nové.

„Och, pán Marlee alebo Clarke, nech ste, kto ste, som vám vďačná. Dajte na moje slovo, uvidíte, že zarobíte toľko, že sa budete môcť presťahovať do Švajčiarska ešte tento rok. A vy dobre viete, aké drahé je Švajčiarsko,“ vyjednávala, „ja si sadnem a budem zapisovať a vy, vy môj drahý, budete rozprávať vaše najlepšie nápady, aké vám preskočia tou vašou dutou hlavou. A potom môžem zväziť tú večeru.“

Clarke si sadol na stoličku na prahu medzi izbou a balkónom, zahľadel sa do diaľky a začal vylievať jeho nápady, ktoré mu pobehovali po rozume: „Je podvečer. Letný podvečer. Letný podvečer v Miláne. Nie, v Miláne nie,“ krútil hlavou a rozmýšľal, „je letný podvečer v Neapole. Dvaja ľudia, ktorí sa pozerajú na seba, sedia oproti sebe a vychutnávajú si výhľad pri pohári červeného vína v nevelkom hostinci na Piazza Bellini. Ich oči sa stretávajú. Ich kútiky úst sa dvíhajú čoraz vyššie. V pozadí hraje pieseň od Deana Martina menom *Moje srdce mi pripomína*. Obaja túto pieseň poznajú. Chcú tancovať, ale neodvážia sa vyzvať jeden druhého, preto stále sedia na stoličkách v pokoji a tichu. Kamera zachytáva oboch. Je čosi po polnoci a oni ešte stále sedia. Prelínanie na... Nezabudnite tam napísať dvojbodku, Virginia. Je už pol jednej ráno a oni sedia ako dve soch-“

„Nonsens!“ vykrikla, „ale veď to je úplne absurdné, nudné, hádam nechcete, aby tam sedeli veky vekúce. To sa nemôže stať, to ani náhodou, to si vy, pán Clark, vyhodte z hlavy, to veru vyhodte! Nech ju požiada o tanec. Už ste niekedy s niekým tancovali?“

„Ale hej. Na Broadwayi. S Fredom Astairom. A počkajte... Myslím, že tam bol aj Gene Kelly,“ ešte stále dumal, či náhodou niekoho nezabudol spomenúť, „bolo to tak dávno, pár rokov hore-dolu.“

„Ako sa títo dvaja vlastne stretli?“

„To je pre mňa šarádou,“ odvetil.

„Ak dovolíte, mohla by som predniesť svoju verziu? Je o niečo lepšia ako tá vaša, to veru je.“ Na to Marley pohodovým hlasom zvolal: „Ale ja som ešte neskončil!“

Virginia si vydýchla a klesla späť na diván. Nudným hlasom spustil: „Tak, roztmievanie. V pozadí hrajú pieseň od Deana Martina *Moje srdce mi pripomína*. Obaja túto pieseň poznajú. Na ich očiach je vidno, že chcú tancovať. Muž, asi 175 centimetrový, sa po nemalej chvíli

postaví a ponúkne ruku žene, asi 170 centimetrovej, sediacej na stoličke, rukami si podopierajúcej bradu. Postaví sa a bez odtrhnutia očí sa presúvajú na miesto, kde tancujú ostatní. Ich líca sa stretnú jemným dotykom.“ Marlee sa postavil, miernym krokom prišiel k divánu, kde sedela Virginia. Chytil ju za ruky, nadvihol, jej pravú ruku položil do jeho ľavej, chytil ju za pás, jeho líce si jemným dotykom priložil k jej a privrel oči. Pomalým a ťahavým krokom sa začali pohybovať na jednom mieste. Clarke šeptom pokračoval: „Do jeho ľavej ruky žena položí jej pravú. Ich hrejivé líca sa stretnú a ich oči sa zatvoria. Ladným a pokojným tempom sa začnú kolísať sprava doľava... Muž neskôr mätko prehovorí: *„Potrebujem ťa, ako keď kvety potrebujú dážď. Bez teba sú moje sny márnosťou... bez teba niet zajtrajška. Si jediný sen, za ktorý sa modlím, aby sa splnil. Moja milá, kým som ťa nevidel, nikdy som to tak necítil. Nikdy som necítil lásku, kým si mi ju neukázala. Si moja jediná láska, môj život, ktorý žijem len pre teba. Mám len jedno srdce. Dám ti ho s veľkou radosťou.“*

Tancovali dobrých dvadsať minút, napokon sa ozval zvonček. Virginiine oči sa rozžiarili. Odtrhla sa od pána Marleeho, pricupitala k dverám a pozrela priezorom, či náhodou niekto nestojí pred bytom. Nikoho tam nebolo. Otvorila dvere. Na rohožke bola položená bukréta brunátno-červených ruží.

„Kto by ich mohol poslať?“

„Čo sa stalo, moja drahá?“

„Niekto vám poslal kyticu ruží, nie je to milé?“

„To teda je, to teda je,“ hovoril pre seba, „ale čo ak ju poslali práve vám?“

„Mne? Kto by ich chcel poslať mne?“

„Že kto?“ povedal nahnevaným hlasom, „nuž ten chlapík, ktorý žije v meste s najvyššou mierou kriminality a vražd. Marlee Clarke alebo Clarke Marlee, nech je ten nehanebník, kto chce! Hádám ste si nemysleli, že po dvoch rokoch tvrdej práce sa do vás nezmiloval. Keď ste si to nemysleli, ste čistý blázon, slečna Virginia Griffithová.“

Virginia sa začala milo chichotať: „Vy ste ale ozaj zbabelý zbabelec...“

Mäkkým hlasom prehovoril: „Dnes odchádzam z Marseille. Poďte so mnou.“

„Prečo odchádzate? Hádám pre vás nie je toto mesto tým najkrajším?“

„Pravdaže je. Ale niekedy mám strach o svoj vlastný život. Minule ma akýsi chlapík okradol. Len päť ulíc odtiaľto, rozumiete? Dokážete si predstaviť ten škandál? Hlavné strany novín s nápismi, *Slávny scenárista Marlee Clark bol okradnutý dnes vo večernej hodine, alebo, Svetoznámeho scenáristu Clarka Marleyho okradli v meste s najvyšším počtom kriminality a vražd, Marley Clark bol okradnutý priamo v Marseille – meste plnom zločincov*

a mafiánov, Clarke Marlee – chýrny scenárista olúpený. Zmizlo mi pár centov, ale to sa ráta za krádež, všakže?“

„Ráta či neráta, veľmi rada s vami pôjdem. Kam pôjdeme?“

„Že kam? Hockam! Kam len budete chcieť! Kam nás naše kroky zavedú!“ presviedčal ju.

„Prečo ste sa ma pýtali, či som sa dívala na Leopardiu ženu?“

„Susan Vance a David Huxley sú ako my. My sme ako oni. Najprv sme sa nenávideli, pamätáte? Ja som vás nenávidel. Vy ste ma zbožňovali. Musíte priznať, že ste boli trochu otravná. Ale teraz je to inak.“

„Ale zastavíme sa na večeru v Neapole.“

Marlee sa doširoka usmial a odvetil: „Budeme sa musieť zastaviť aj vo Švajčiarsku. Nechtiac som pre nás kúpil apartmán v Zermatte s výhľadom na Matterhorn.“